

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

I øvrigt er det jo rimeligt, at undervisningsministeren, når han vender tilbage fra sin rejse, selv besvarer spørgsmålene dels i det udvalg, der nedsættes, dels ved anden behandling, såfremt det skulle ønskes.

Det ærede medlem hr. Dupont anså det for hensigtsmæssigt, at der blev udsendt et cirkulære til kommunerne om hensigtsmæssigt indrettede borde og stole. Det er muligt, at der kan udsendes et rådgivende cirkulære, som ikke griber ind i det produktionsliv, som i øvrigt beskæftiger sig med disse spørgsmål. Det må nærmere undersøges i udvalget.

Det ærede medlem var endvidere stærkt optaget af tanken om, at der fortsat burde gennemføres en omhyggelig kontrol med tuberkuloseundersøgelserne, nu de begrænses, således at altså ikke begrænsningen i undersøgelserne medfører en begrænsning i kontrollen, og på dette punkt vil det ærede medlem utvivlsomt også finde tilslutning fra undervisningsministerens side.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen ønskede nærmere oplysninger i udvalget vedrørende beskyttelse af børnene med henblik på tuberkulosemitte og fremsatte i øvrigt en række bemærkninger vedrørende tuberkuloseundersøgelserne, som naturligt indgår i udvalgsarbejdet. Det ærede medlem ønskede nærmere oplysninger vedrørende udgifterne i henhold til lovforslagets punkt 7, og det ærede medlem ønskede nærmere præciseret udtrykket „det fornødne undersøgelsesudstyr“ i punkt 6. Jeg ved ikke, om det er muligt at gøre det, men også det er jo et udpræget udvalgs spørgsmål.

Med hensyn til sundhedsplejersker faldt der replikker af de ærede medlemmer fru Ellen Strange Petersen og fru Grethe Philip. Her kræves der altså under hensyn til mangelen på sundhedsplejersker en undersøgelse, således at man ikke forsyner det ene område og laver store ulykker på et andet tilsvarende.

Det ærede medlem hr. O. Mathiasen var inde på, hvad der nærmere skulle forstås ved indskrænkning af tuberkuloseundersøgelserne. Jeg henviser det ærede medlem til lovforslagets bemærkninger til punkt 3. Vedrørende indskrænkningen skal nærmere bestemmelser herom kunne optages i nye normalreglementer for skolelægeordningen i

amtsråds kredsene og købstæderne samt i en ny mønsterinstruks for skolelæger. Jeg synes, det må være rigtigt, at man ikke i loven fastlægger specielle terminer for undersøgelser af den karakter, da forholdet imellem positivt og negativt reagerende naturligvis må indvirke på undersøgelsernes omfang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Dupont: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om offentlig skolebespisning.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1021, fremsættelsen i tidenden sp. 3121).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Astrid Skjoldbo: Bestemmelserne vedrørende skolebespisning foreslås nu meddelt i en særlig lov. Jeg er ganske enig i den betragtning, at skolebespisningen ikke bør betragtes som en social foranstaltning, og at den derfor ikke bør findes i forsorgsloven. Egentlig ville jeg have fundet det ganske rimeligt, om den som et led i den almindelige sundhedspleje var blevet knyttet til skolelægeoven. Det tilskud af mælk og vitaminpiller, som skolebespisningen nu omfatter, må ses som en ernæringshygiejnisk foranstaltning, en forebyggende sundhedspleje, der sikrer, at børnene, specielt i vort klima med de mange mørke vinter måneder, får det tilskud af mælk og vitaminer, der er nødvendigt for deres sundhed og vækst.

Lovforslaget indeholder i forhold til den bestående lovgivning et par udvidelser, som jeg hilser med glæde. Eventuelle børnehaveklaser — jeg håber, at et lovforslag herom snart vil blive fremsat — vil blive omfattet af tilskudsreglerne. Jeg går ud fra, at

[Astrid Skjoldbo.]

børnene i sådanne klasser også, hvor hensynet til barnets helbredstilstand gør det ønskeligt, kan deltage i den egentlige skolebespisning; men dette kan den højtærede minister måske svare mig på.

10. klasserne kan efter forslaget medtages for kommunernes egen regning. Jeg er tilfreds med, at der nu gives kommunerne adgang til også at yde mælk til eleverne i 10. klasserne. Derimod forekommer det mig egentlig ikke særlig konsekvent, at tilskud fra staten kun kan ydes til børn på skolens 7 første klassestrin plus eventuelle børnehaveklasser. På alle andre områder stilles eleverne jo nu lige; vi stopper ikke op med skolelægens eftersyn, fordi børnene er over den undervisningspligtige alder, og skal skolebespisningen betragtes som forebyggende sundhedspleje, bør den have samme status, synes jeg. Selv om kommunerne fuldt ud må betale skoletandplejen, stopper man heller ikke her op ved undervisningspligtens ophør. Undervisningsmidler gives gratis på alle skolens trin, og den samme forudsætning burde efter min mening gælde for skolebespisningen. Det kunne ikke blive store eller svimlende beløb, det kom til at dreje sig om, såfremt der kunne opnås stats tilskud også til de 3 ældste klassestrin.

Det fremgår ikke af bemærkningerne til lovforslaget, hvor mange kommuner der nu har indført skolebespisning, men måske kan vi i det udvalgte, som jeg ved forhandlingernes slutning vil foreslå nedsat, få nogle oplysninger herom.

§ 3 i lovforslaget er direkte overført fra forsorgsloven, jeg tror helt fra 1933. Er bestemmelsen om, at den mad, som eleverne tilbereder i skolekøkkenerne, gratis må tildeles eleverne, ikke en forældet regel, som helt burde udgå? Husgerning er et obligatorisk skolefag. Materialerne til maden må betragtes som almindelige undervisningsmidler, og ingen ville vel i dag forvente, at eleverne skulle betale for disse undervisningsmidler, når de ikke skal betale på andre områder. Denne bestemmelse, synes jeg, har intet med skolebespisningen i dens nuværende form at gøre.

I øvrigt takker jeg på min gruppes vegne for lovforslaget, som vi i det store og hele er velvilligt stemt over for.

Foged: Dette lovforslag indeholder jo som helhed densamme ordning som den, vi vedtog, da vi for et par år siden sidst drøftede sagen, dog med et par enkelte udvidelser, idet der nu kan gives skolebespisning helt op til 10. skoleklasse, og ligeledes kan eventuelle børnehaveklasser komme ind under loven.

Vi har fra venstres side intet at indvende imod linjen i skolebespisningsloven. Vi har dog stedse sagt, at selv om vi ikke havde noget at indvende imod linjen, havde vi stadig væk noget at indvende imod stats tilskuddet i loven, idet vi fandt, at den enkelte kommune, der foranstaltede skolebespisning, også selv burde betale omkostningerne derved, idet forældre kredsen måtte være solidarisk med sin kommune. Vi taler så tit om kommunernes selvstyre, og i dette tilfælde synes vi, at når det er kommunerne selv, der bestemmer, hvorvidt de vil foranstalte disse bespisninger — eller eventuelt ikke direkte bespisninger, men blot tildeling af mælk og vitamintilskud — må kommunerne også gøre det på den måde, at udgifterne er deres egne.

I lovforslaget savner jeg ligesom den foregående ærede ordfører visse oplysninger, som jeg håber vi kan få i udvalget. Der er således ikke oplyst noget om, hvor store de reelle udgifter er på nuværende tidspunkt. Sidst vi behandlede loven, var udgifterne omkring de 4 mill. kr., men skønnedes på grund af ændringer i loven at ville falde til ca. 3 mill. kr. Vi fik bl. a. også dengang oplysninger om, at ca. 60 pct. af det samlede tilskud blev tildelt hovedstadsområdet. Disse oplysninger vil vi gerne have uddybet i udvalget.

Vi vil gerne have at vide, hvor mange kommuner der benytter loven, herunder såvel om det drejer sig om landkommuner eller købstadkommuner, lige så vel som antallet af børn, og herunder også om hvor mange børn der kommer ind under ordningen i henhold til lovens terminologi: „efter skolelægens skøn“.

Det er ganske interessant at se, at denne lov har en vis interesse, måske specielt blandt nogle af børnene. For få dage siden var der en lille notits i dagbladet Politiken om, at børn ligefrem lejede taxabiler for at køre fra en skole, hvor der ikke var skolebespisning, hen til en anden skole, hvor der

[Foged.]

var det. Der stod ganske vist i notitsen, at vedkommende skoleleder havde sagt til børnene, at enten måtte de nøjes med mors klemmer, eller også måtte de tage cyklen for at køre hen til den skole, der havde skolebespisning. Børnene må altså have interesse for bespisningen, men jeg synes dog, at når den slags kan ske, er det på kanten af misbrug af loven, og jeg håber ikke, at det er et misbrug, der finder sted ret ofte.

Vi kan som sagt stort set tiltræde lovforslaget, dog ønsker vi, at lovforslagets § 2, stk. 2, om statskassens tilskud tages op til nærmere overvejelse. Vi finder, det må være rimeligt med de indkomstforhold, vi har her i landet, og med den oplysning, vi ligeledes har om ernæringsforhold, at de enkelte hjem påtager sig det størst mulige ansvar og føler sig ansvarlige over for deres egne børn, og vi mener, at kun i undtagelsestilfælde bør det offentlige tage sig af disse sager, og at det, når det offentlige endelig tager sig af den slags sager, må begrænses dertil, at det er den enkelte kommune, der påtager sig sit ansvar såvel med at organisere som med at betale, hvad det koster.

Clara Munck: På den konservative folketingsgruppes vegne kan også jeg tilsige en velvillig behandling i store træk af det forslag, der her foreligger. Vi mener fra konservativ side — ligesom det ærede medlem hr. Foged — at det må være overflødigt med statstilskud til skolebespisningen for de kommuner, der ønsker en sådan gennemført.

Vi finder det i øvrigt rigtigt, at man, når loven nu bliver en selvstændig lov, har benyttet lejligheden til at udvide antallet af de skoleklasser, der kommer ind under ordningen, således at en større del af børnene kommer med derunder. Det er muligt, at vi også i udvalget vil bede om en undersøgelse af, hvad det vil betyde, hvis f. eks. de kommunale gymnasier kunne falde ind under den samme lovgivning.

Vi mener dog ikke, at stk. 4 i § 1 burde være medtaget. Når vi nu får en særskilt lov, altså netop har taget denne lovgivning ud af lov om offentlig forsorg, ser vi ikke nogen anledning til, at de sociale udvalg fortsat skal være indblandet i skolebespis-

ningen. Vi mener, det må være kommunalbestyrelsen, men det er jo en ting, vi nærmere kan se på under udvalgsbehandlingen.

Jeg mener ligesom det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo, at § 3 skulle være ganske overflødig, når det i folkeskoleloven af 1958 udtrykkelig er understreget, at undervisningsmidler stilles gratis til rådighed. Ingen regner vel med, at maden bliver kastet bort. Vi mener altså, at denne paragraf kan udgå, men er velvilligt indstillet over for en hurtig behandling af lovforslaget.

Helge Larsen: Jeg skal på min gruppes vegne anbefale det lovforslag, der her er til behandling. Baggrunden for, at vi får det til behandling, er jo den ændring, der i forrige folketingsssamling skete i loven om offentlig forsorg, idet der i udvalget var enighed om, at bestemmelserne om skolebespisning ikke hørte hjemme i forsorgsloven, men burde være i en selvstændig lov. Det er det, der er sket ved dette lovforslag. I overensstemmelse med det, vi dengang var enige om i udvalget, er der kun tale om en rent teknisk overføring med en enkelt lille ændring vedrørende adgangen til også at give mælk til 10. klasserne og eventuelle børnehaveklasser, og den ændring kan jeg på mit partis vegne anbefale.

Herluf Rasmussen: Det af den højtærede undervisningsminister fremsatte forslag til lov om offentlig skolebespisning kan jeg på mit partis vegne tilsige den varmeste støtte. Glædeligt er det, at skridtet nu er taget fuldt ud. Jeg tænker her på, at den fremtidige skolebespisning skal henhøre direkte under skolevæsenet og ikke under de respektive sociale væsener.

Vi kan naturligvis tilslutte os tanken om at udvide skolebespisningen til også at omfatte 10. klasserne — det bliver altså reelt uddeling af mælk og vitaminpiller — men jeg synes, det er rigtigt, som det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo anførte, at det er en lille smule inkonsekvent, at man ikke kan udstrække statstilskuddet til også at omfatte de sidste klasser, og hvis man skulle komme til en realitetsdrøftelse i udvalget, vil jeg tilsige det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo min støtte i sagen; jeg håber så, vi får et resultat ud af det.

[Herluf Rasmussen.]

Når nu skolebespisningen overføres til selve skolevæsenet, er det også for mig et tegn på, at hele denne sag er ført ud af den blindgyde, som den egentlig var kommet i, da den blev betragtet som en ren og skær social foranstaltning. Man kan nemlig efter min opfattelse ikke overse, at skolebespisningen i meget høj grad også har en pædagogisk side. Jeg tænker på de muligheder, der gennem skolebespisningen er for at præge børnenes spisevaner, derunder den ernæringsmæssige sammensætning af maden, og uden at fornærme nogen tror jeg at kunne sige, at mange, også medlemmer her i salen, mig selv inkluderet, måske kunne have haft glæde af en pædagogisk præget skolebespisning. Det er jo ikke sådan, at alt det, der smager godt, tillige er sundt, og det er mange gange en vanesag, når man skal afgøre, om noget smager godt eller ej. Altså også ud fra et ernæringshygiejnisk synspunkt tror jeg det er rigtigt, at skolebespisningen nu kommer ind under undervisningsvæsenet, og at den yderligere udvides til også at gælde 10. klasserne. Der er dermed taget et positivt omend beskedent skridt i den rigtige retning, og derfor hilser jeg lovforslaget velkommen og kan tilsige det støtte.

Iver Poulsen: Det foreliggende lovforslag hører til den bunke, som efter de uafhængiges opfattelse er uden fornuft og uden saglighed. Vi forstår naturligvis godt, at de socialistiske partier i deres tilbedelse af kollektivismen ikke alene ønsker den kollektive statslige børnebespisning opretholdt, men endog udvidet, men det er for os ufatteligt, at en radikal minister kan fremsætte et lovforslag som det foreliggende. Fra radikal side tales der så ofte om hjemmenes betydning som fundament i vort demokratiske samfund, men det er lidt vanskeligt at tro på ærligheden af denne tale, når en radikal minister kan fremsætte et lovforslag, der som dette tilstræber at reducere forældrenes og hjemmenes ansvar for de børn, som dog endnu er mere forældrenes end statens.

Den første lov om skolebespisning gennemførtes i 1902, altså på et tidspunkt, da fattigdom og børns underernæring ikke var noget ukendt her i landet. Men når regeringen i dag, i 1962, fremsætter et lovforslag om udvidet

skolebespisning, tyder det på, at enten er de sidste 60 års udvikling gået fuldstændig hen over hovedet på regeringspartierne, eller også er lovforslaget et led i socialisternes bestræbelser på at reducere hjemmenes ansvar, betydning og uafhængighed af statsmagten og lade staten overtage forældrenes naturlige pligt og ansvar for børnenes opdragelse og ernæring. Jeg tror desværre, det sidste er tilfældet, for der er vel ingen der vil påstå, at det er sult og underernæring, der i dag præger danske børn?

Man skulle dog synes, at husmødrene med den undervisning i og oplysning om ernærings spørgsmål, som i dag gives den danske befolkning, står særdeles vel rustet til at klare den hensigtsmæssige sammensætning af børnenes kost. Undervisningen begynder i børneskolens skolekøkkener og fortsætter på aftenskoler og Marthakursus, der gives vejledning gennem spædbørnsundersøgelser, konsulentordninger o. s. v. o. s. v. Hvis ikke hele denne undervisning og vejledning kan give den danske husmoder den nødvendige indsigt i, hvordan en hensigtsmæssig kost skal sammensættes, hvad er så hele undervisnings- og oplysningsapparatet værd?

Det er ikke helt uinteressant, hvad der ved tidligere lejligheder er sagt til forsvar for den kollektive skolebespisning, som det i dag er så vanskeligt at fremføre et sagligt forsvar for. Lykkeligvis har udviklingen i den danske befolknings velstand siden 1902 været således, at spørgsmålet om børnenes rigtige og sunde ernæring ikke er af økonomisk karakter. Venstres ærede ordfører i dag nævnte jo, at man kunne opleve, at børn lejer en taxa for at køre fra den ene skole til den anden for at komme hen og spise på skolen. Det viser ganske klart, at spørgsmålet i hvert fald hverken er af økonomisk eller social karakter. Bl. a. derfor må man søge andre begrundelser for det, der var berettiget i 1902, men som tiden og udviklingen heldigvis er løbet fra i dag.

Efter at have omtalt det ernæringsmæssige udtalte den daværende socialminister — den nuværende højtærede kulturminister — her i tinget ifølge Folketingstidende 1959-60 sp. 948:

„Man kan næppe heller se bort fra en anden betragtning, som ved tidligere lejligheder har været anført til fordel for

[Iver Poulsen.]

skolebespisningen, nemlig at den tjener et pædagogisk formål ved at indøve gode spisevaner hos børnene.“

Den ærede ordfører for socialistisk folkeparti, hr. Herluf Rasmussen, var inde på det samme. Men jeg vil i denne forbindelse gerne spørge: er det virkelig sådan, at man fra socialistisk folkepartis og socialdemokratiets side mener ikke at kunne betro danske forældre at opdrage deres egne børn og bestemme over disse børns spisevaner? I hvert fald bestyrkes troen på det attråværdige i spørgsmålets pædagogiske side absolut ikke af de beretninger, man kan læse i aviserne om, hvordan mange børn omgås den offentlige madpakke. Jeg tror i hvert fald ikke på, at forældrene er tilfredse med eller glade ved det pædagogiske resultat, som består i, at alt for mange børn ingen respekt viser for maden, men kaster den bort eller bruger den som kasteskyts mod færdselstavler og andet.

Hvis der findes kommuner, der ønsker skolebespisning, så lad dem gennemføre den, men lad dem selv betale, hvad det koster. Vi mener ikke, at forholdene her i landet i dag er sådan — heldigvis, siger vi — at de kan begrunde skolebespisning med statsstøtte.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Det vil, som sagt under behandlingen af det tidligere lovforslag, være naturligt, om undervisningsministeren besvarer en række af de stillede spørgsmål i udvalget eller i forlængelse heraf tager stilling til dem ved anden behandling, og det skal derfor kun blive en kort omtale, jeg skal komme ind på.

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen var den, der tog skarpest afstand fra lovforslaget. Det ærede medlem tog mod til sig, trak vejret dybt og sagde så for fuld udblæsning, at det foreliggende lovforslag er uden fornuft og uden saglighed. Hvis det er tilfældet, at lovforslaget er uden fornuft og uden saglighed, er det unægtelig ikke så forskrækkelig meget værd. Det ærede medlem mente, at det var udtryk for en socialistisk tilbedelse af kollektivismen. Det kunne jo også skyldes et alment menneskeligt hensyn til børnene. Når det ærede medlem siger, at lovforslaget reducerer hjemmenes ansvar og betydning,

så er der ikke megen forbindelse her mellem det saglige grundlag og en sådan motivering.

Jeg vedkender mig det citat, der er fremdraget her vedrørende den pædagogiske betydning af skolebespisningen. Det var mig, der over for den daværende undervisningsminister tog initiativet til, at denne lovgivning blev overført fra socialministeriets til undervisningsministeriets sagsområde, og det synspunkt, jeg fremførte, og som her blev citeret, er fremført fra pædagogisk og lægelig siden uden tilknytning til nogen bestemt politik. Det er et sagligt, pædagogisk og lægeligt synspunkt, som ofte er blevet fremsat under behandling af skolebespisningsproblemerne.

Det ærede medlem hr. Foged kunne tænke sig at foreslå statstilskuddet lagt over på kommunerne, dog vistnok, forstod jeg, bortset fra undtagelsestilfælde. Det ville kommunalpolitisk være interessant at vide, om det er et princip, der kan tænkes videreført på andre områder. Er det det ærede medlems kommunalpolitiske linje, at statstilskuddene skal stryges og konverteres til kommunernes egen betaling? Der kan naturligvis her være stor forskel i behovet imellem landkommune og købstadkommune, subsidiært hovedstadskommune. Det er naturligt, at man har problemet nærmest ind på livet, hvor der er tæt bebyggelse, også transportproblemet. Jeg kender ikke det af det ærede medlem omtalte tilfælde. Det vil man vel komme nærmere ind på i udvalget og se, hvor megen holdbarhed der er i det givne referat, men naturligt ville det dog være her, hvor det drejer sig om børnenes velfærd, om også staten viste sin interesse og sit medansvar.

Det ærede medlem fru Clara Munck kunne ønske § 1, stk. 4, udtaget. Det drejer sig om børn, der kommer fra forsømte hjem eller fra hjem af ringe social standard. Er det virkelig tanken, at disse børn, der er de mest trængende, skal skubbes udenfor? Skal dette forslag stryges uden videre, eller er det det ærede medlems mening, at vi skal vende tilbage til socialministeriet og dér have en særlig lovgivning for de børn, der kommer fra de fattigste hjem, en særlovgivning for de fattigste børn? Er det virkelig meningen? Er den mening virkelig gennemtænkt? I øvrigt vil det som sagt være naturligt at drøfte tingene i udvalget.

Foged: Når den højtærede minister spørger, om dette med, at kommunerne selv skal overtage betalingen på dette område, er noget, som venstre ønsker skal videreføres på andre områder, vil jeg gerne sige til den højtærede minister, at vi mener, at spørgsmålet om fordelingen mellem stat, amter og kommuner sådan set er et stort spørgsmål, der bør tages op til revision snarest muligt, idet vi tror, der er en uklarhed i disse fordelingsregler, som bør rettes, således at reglerne bliver rigtigere, også ud fra den betragtning, at hvor staten påbyder disse ting, bør staten betale disse ting. I dette tilfælde har staten ikke påbudt noget som helst, staten har givet tilladelse til et og andet, men det, som staten har givet tilladelse til og kommunerne selv må bestemme over, finder vi at kommunerne selv må betale. Det ønsker vi videreført i al almindelighed, at hvor kommunerne har selvbestemmelsesret over alle detaljer, betaler kommunerne, men hvor staten går ind i billedet med sine krav, må staten betale.

Clara Munck: Jeg håber ikke, den højtærede undervisningsminister vil misforstå mig lige så meget, som den højtærede minister for kulturelle anliggender gjorde. Når jeg nævnte § 1, stk. 4, var det for at sige, at vi i udvalget må finde en anden formulering, så det ikke bliver det sociale udvalg, skolen skal indberette til. Der kunne lige så godt have stået kommunalbestyrelsen, eller formuleringen kunne have været en anden. Når denne paragraf omhandler børn, der lider under utilstrækkelig ernæring, og derfor understreger, at sådanne børn efter skolelægens indstilling skal have et måltid tilstrækkelig nærende mad, er det efter vor opfattelse en af de mest værdifulde ting i lovforslaget og en af grundene til, at lovforslaget bør vedtages. Vi mener heller ikke, at det kun er de allerfattigste børn, der lider under utilstrækkelig ernæring, men vi mener, at skolevæsenet og kommunalbestyrelsen kan ordne sagen. Vi behøver ikke at have det sociale udvalg med ind i det, for det er et ernærings- og sundhedsspørgsmål, der rimeligt henhører under skolevæsenet.

Iver Poulsen: Jeg havde ikke troet, at det var min vejtrækning, der skulle debatteres

her i dag; om jeg trækker vejret dybt eller mindre dybt, er temmelig underordnet, bare den højtærede minister forstår, hvad jeg mener. Jeg mener stadig væk, at man med en lov som denne reducerer hjemmenes betydning og hjemmenes ansvar. Jeg vil gerne understrege, at vi finder det fuldstændig uden fornuft at lade staten og ikke forældrene drage omsorg for børnenes opdragelse og ernæring, opdragelse også med hensyn til spisevaner. Det er ikke nogen statsopgave.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Hvad angår det ærede medlem hr. Iver Poulsens udtalelse, er der ikke nogen som helst mulighed for misforståelse.

Det glæder mig, at det ærede medlem fru Clara Munck kun tilstræber en anden formulering, men kan tænke sig ordningen opretholdt.

Det ærede medlem hr. Foged gjorde opmærksom på, at der var en uklarhed i fordelingsreglerne. Det er der vist også. Der er også i det ærede medlems egen udtalelse nogen uklarhed. Jeg tror, det vil knibe stærkt for det ærede medlem med at gennemføre en så klar principlinje med hensyn til tilskud fra kommuner og stat som den, der her er formuleret af det ærede medlem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Astrid Skjoldbo: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om nautiske eksaminer m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1035, fremsættelsen i tidenden sp. 3162).

Lovforslaget sattes til forhandling.